

РУЖИЦА НАМЪРВА ПРИБЪЖИЩЕ ПРИ СИРОМАХА РАДИВОЯ.

Ружица, която твърдѣ редко излязваше самичка изъ дворѣтъ; намървала се е сега въ тъмна нощъ на пространно поле, като незнай на кадѣ да трѣгне. Послѣ малко намърри едно дърво, седна на трѣвата за да дочака день. Нѣйната скърбъ не е допуснала да Ружица мисли на страхъ. Тя не е имала друга мисль, освѣнь за баща си, пакала е молила ся Богу—да бы ся каменъ на нежъ смилвалъ.

Когато захвана да ся съмба, Ружица стана погльда около себѣ си, и невесело трѣгна покрай гората, въ която живѣеше честитыѣтъ Радивой. Тя е познавала предѣлытъ, споредъ както ѣ приказвалъ баща ѣ. Дълбоко на вѣтрѣ въ гората, между два високи брегове бѣше Радивоевото обиталище, Ружица трѣгна къмъ тѣя брегове, нѣ намърри въ дивата гора пѣтъ който бы водилъ къмъ Радивоя. Колкото повече вървеша напредъ, гората бѣше по гѣста, дѣто неможаше да ся види нищо отъ оныя брегове. Пладнѣ бѣше преминало, и никакъ брегѣтъ да достигне. Тя продължи неоморно цѣтя си. Нѣ на единъ пѣтъ захвана нѣщо близо при нежъ да вика. Ружица ся уплаши захвана да бѣга и бѣгала е безъ душа, до дѣто е могла. Тѣй уморена седна подъ едно дърво за да ся одмори. Тя сега не е знаяла на коя страна да трѣгне, защото когато е бѣгала съвсемъ